

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

12 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă și Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2013 și avocatul Igor Dorfman în numele inculpatului, Gandrabur Grigore împotriva sentinței Judecătoriei Militare, mun. Chișinău din 30 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui

***Gandrabur Grigore Ion,**
născut la 26 octombrie 1980,
originar și domiciliat în s.
Glinjeni, r-nul Șoldănești.*

***Datele referitoare la
termenul de examinare a cauzei:***

- de la 27 martie 2013 – pînă la 30 mai 2013 (prima instanță)*
- de la 20 iunie 2013 - pînă la 02 octombrie 2013 (instanța de apel)*
- de la 27 noiembrie 2013 – pînă la 12 februarie 2014 (instanța de recurs)*

Colegiul penal asupra recursurilor declarate,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Militare, mun. Chișinău din 30 mai 2013, Gandrabur Grigore a fost condamnat în baza art. 368 alin.(1) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Totodată, în baza art. 65 alin.(3) Cod penal, a fost privat de dreptul de a ocupa funcții de natura aceleia de care s-a folosit la săvîrșirea infracțiunii, pe un termen de 2

ani, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei principale aplicate i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, în perioada de 10 octombrie -15 decembrie 2012, maiorul Gandrabur G., în timp ce se afla pe teritoriul brigăzii 2 infanterie motorizată, dislocată în mun. Chișinău, str. V. Lupu 37, a încălcat grav cerințele art. 26 al Legii Republicii Moldova cu privire la statutul Militarilor, art. art. 14, 15, 94, 116 al Regulamentului Serviciului Interior al Forțelor Armate ale Republicii Moldova și art. 5 al Regulamentului Disciplinei Militare, în următoarele circumstanțe:

Astfel, la 12 octombrie 2012, în jurul orelor 06:15, maiorul Gandrabur G., fiind responsabil pe brigada 2 infanterie motorizată și aflându-se pe platoul unității, unde efectivul brigăzii efectua înviorarea, sub pretextul, că soldatul Bujag I., a refuzat să dezbrace scurta, l-a apucat pe ultimul de haină, l-a tras spre el și intenționat i-a aplicat două lovituri cu palma mâinii drepte în regiunea urechii stîngi, cauzându-i vătămare corporală ușoară.

Tot el, în perioada zilelor de 10-25 octombrie 2012, data exactă nu a fost stabilită, în jurul orelor 05:45, în timp ce se afla în fața statului major a brigăzii 2 infanterie motorizată, din motiv că soldatul Șatîlo A., nu s-a prezentat la adunarea sergenților, intenționat i-a aplicat ultimului o lovitură cu palma la ceafă, cauzându-i dureri fizice.

Tot el, la 15 decembrie 2012, între orele 04:00 – 04:30, fiind ofițer de serviciu pe unitate și aflându-se în statul major al brigăzii 2 infanterie motorizată, din motiv că soldatul Nicolaenco A., l-a indus în eroare, prezentându-se drept alt militar și nu cunoștea obligațiunile plantonului, intenționat i-a aplicat ultimului două lovituri cu palmele peste față, de la care soldatul a amețit și a căzut jos în genunchi, timp în care i-a mai aplicat o lovitură cu piciorul în abdomen. După aceasta Gandrabur l-a ridicat și l-a tîrît în lavoarul din statul major, l-a împins în camera de baie și i-a aplicat cîteva lovituri cu teiul în regiunea rinichilor. În continuare l-a ridicat pe soldat și l-a lovit de cîteva ori de ușa de la baie, cauzându-i astfel vătămări neînsemnate.

3. Sentința a fost atacată cu apel, de către inculpat care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă în baza art. 79 al Codului penal.

În motivarea apelului s-a invocat că, vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate parțial a recunoscut-o, explicînd instanței, că se consideră vinovat doar de faptul că, în procesul exercitării obligațiilor de serviciu și-a permis să forțeze militarii subordonați, care prin acțiunile lor îl provocau intenționat și îi zădărniceau organizarea corectă a serviciului. A menționat, că în fiecare caz aparte a explicat instanței împrejurările și motivele, care l-au determinat să admită un astfel de comportament față de militarii Bujag, Șatîlo și Nicolaenco, însă aceste explicații au fost ignorate neîntemeiat de către instanță, fiind puse la baza sentinței de condamnare declarațiile părților vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2013, apelul înaintat a fost admis, casată sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, în partea stabilirii pedepsei complementare.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a statuat că, starea de fapt reținută în sarcina inculpatului pe art.368 alin. (1) Cod penal, a fost probată la judecarea cauzei integral, prin declarațiile părților vătămate, și a martorilor, aceste probe fiind corect apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță, corect și în corespundere cu prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, a ajuns la concluzia, privind necesitatea aplicării pedepsei inculpatului sub formă de închisoare cu suspendarea executării acesteia, luând în considerație circumstanțele cauzei – comiterea acțiunilor infracționale în privința a trei părți vătămate subordonate inculpatului, că a comis o infracțiune mai puțin gravă, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, că inculpatul anterior nu a fost condamnat și se caracterizează pozitiv.

Referitor la motivele apelului, cu privire la aplicarea art. 79 Cod penal, în privința inculpatului, instanța de apel le-a reținut irelevante, deoarece în cauza dată, nu au fost stabilite circumstanțe excepționale, ce ar servi motiv pentru aplicarea unei pedepse sub limita minimă a legii în baza căreia a fost condamnat inculpatul.

Totodată, instanța de apel a considerat necesar de a dispune casarea sentinței în partea aplicării pedepsei complementare, deoarece, deși prima instanță a expus în dispozitivul sentinței prevederea legală din art. 65 alin. (1) Cod penal – *cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de natura aceleia de care s-a folosit la săvârșirea infracțiunii*, această dispoziție din sentință este neconcretă la caz, și va întâmpina dificultăți la executarea sentinței, impunând de fiecare dată niște explicații suplimentare pentru executori.

6. Decizia este atacată cu recurs de către **procuror**, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) 10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În susținerea cerințelor sale invocă, ilegalitatea excluderii de către instanța de apel, a pedepsei complementare în privința inculpatului, astfel, neaplicarea acestei pedepse în privința lui, pentru fapte de maltratare a ostașilor din subordine, nu poate fi considerată, alt fel, decât o metodă de încurajare a altor ofițeri din cadrul Armatei Naționale, la comiterea unor asemenea fapte criminale.

Totodată, consideră că dispozitivul deciziei nu corespunde cerințelor art. 415 Cod de procedură penală, nu este clar expus și nu corespunde părții motivate.

6.1. Recurs ordinar este declarat și de către **avocat** în numele inculpatului, care solicită casarea hotărârilor judecătorești cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecători.

Autorul își întemeiază recursul în baza prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*, invocând că inculpatul, vinovăția infracțiunii incriminate parțial a recunoscut-o, explicând instanței, că se consideră vinovat doar de faptul că,

în procesul exercitării obligațiilor de serviciu și-a permis să forțeze militarii subordonați, care prin acțiunile lor îl provocau intenționat și îi zădărniceau organizarea corectă a serviciului. A menționat, că în fiecare caz aparte a explicat instanței împrejurările și motivele, care l-au determinat să admită un astfel de comportament față de militarii Bujag, Șatîlo și Nicolaenco, însă aceste explicații au fost ignorate neîntemeiat, la baza sentinței de condamnare fiind puse doar declarațiile părților vătămate.

Consideră că în cauza penală sunt prezente circumstanțe excepționale prevăzute în art. 79 Cod penal, care permit aplicarea unei pedepsei mai blânde, în privința inculpatului.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Argumentul procurorului privind ilegalitatea excluderii pedepsei complementare în privința inculpatului, Colegiul penal, îl respinge ca inadmisibil, considerînd corectă concluzia instanței de apel.

Astfel, din decizia recurată rezultă că, instanța de fond, aplicînd prevederile art. 65 al Codului penal, nu a indicat în dispozitivul sentinței, concret și la caz anume, de care funcție inculpatul urma a fi privat de a o ocupa, așa dar dispozitivul sentinței fiind neclar expus, instanța de apel, legal a procedat casînd sentința și excluzînd pedeapsa complementară în privința inculpatului, corect făcînd trimitere la prevederile art. 395 alin.(3) Cod de procedură penală, care prevede că, *în toate cazurile, pedeapsa trebuie să fie precizată astfel încît la executarea sentinței să nu apară nici un fel de îndoieli cu privire la categoria și mărimea pedepsei stabilite de instanța de judecată*, astfel, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă legală conform legii.

Recurentul mai invocă temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6 Cod de procedură penală – *motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar*.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dată.

Instanța de recurs, constată că motivul invocat de autor este neîntemeiat, deoarece hotărîrea instanței de apel este bazată pe prevederile art. 415 alin (1) (2) Cod de procedură penală, iar contraziceri dintre dispozitiv și motivare a deciziei nu s-au stabilit.

8. Referitor la recursul avocatului declarat în numele inculpatului, întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal la fel consideră că, la examinarea cauzei, acest temei nu și-a găsit confirmare. Odată ce s-a invocat că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*, recurentul, era obligat să menționeze concret asupra căror motive instanța de apel nu

s-a pronunțat, iar neîndeplinirea acestor obligațiuni duce la netemeinicia recursului declarat. Cît ține de argumentul precum că, la baza sentinței de condamnare au fost puse doar declarațiile părților vătămate, acesta a fost anterior expus, fiind obiect de examinare în instanța de apel, care, verificînd legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, a respectat întocmai prevederile art. art. 414 și 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, și s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicînd temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului inculpatului, precum și motivele adoptării soluției date.

Totodată, de către instanța de recurs, se respinge și argumentul, privind prezența în cauza dată a circumstanțelor excepționale prevăzute în art. 79 Cod penal, care permite aplicarea unei pedepse mai blînde.

Urmează de menționat faptul că, aplicarea unei pedepsei mai blînde, potrivit art. 79 Cod penal, poate fi aplicată, cînd, se constată prezența circumstanțelor excepționale, astfel de circumstanțe în cazul dat nu s-au constatat, din care motiv, de către instanța de apel a fost stabilită o pedeapsă legală și echitabilă.

În consecință, Colegiul conchide că soluțiile instanțelor judecătorești nu sunt afectate de erori de drept prevăzute de pct. 6) 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, motiv pentru care recursurile se vor declara inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2013 și avocatul Igor Dorfman în numele inculpatului, Gandrabur Grigore împotriva sentinței Judecătoriei Militare, mun. Chișinău din 30 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui **Gandrabur Grigore Ion**, din motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la 05 martie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti